

Сила краси

Антоніна Гармаш-Литвин

Колись давно-давно жила у селі дівчина. Підростала, день від дня гарнішала. Милувалися нею і батьки і рідні, і всі у селі. А женихи лицялися та сватів засилали. Дівчина була не тільки гарна, а ще й добра та привітна. Та ще й дуже любила землю, трави, квіти, всяке зілля пахуче. Яких тільки квіток не було в неї коло хати!

І випала їй доля нещаслива – віддала мати за нелюба, грубого і неласкавого чоловіка, багатого хазяїна. Не любив він квітів, не мав ласкавих слів, не знайшов для юної дружини жодного. Плакала молодиця та все садила квіти коло хати. Не вірила, щоб краса не проникла в людське серце, не власкавила його, не зворушила. Але прийшов одного разу чоловік додому напідпитку, побачив, як дружина припадає до квітів і стоптав їх усі чобітьми. Заридала молодиця, впала на землю і почала благати: "Ненько-матінко, сирая землице! Прийми мене до себе і зроби так, щоб я стала квіткою. І нехай з мене розсіваються тисячі квітів. Щоб не можна було їх ні знищити, ні розтоптати..."

І сталося диво: зникла молодиця, а замість неї із землі підвелася, гордовито стріпнувши голівкою, диво-квітка, пишна та гарна. Підняв руку, щоб зірвати і не зміг чоловік. Чомусь тоскно стислося серце, пішов до хати. Та не сиділося і не лежалося йому. Кинувся він знову надвір, до дивної квітки. Довго милувався чарівною красою, вперше в житті відчувши її. Хотів погладити квітку, та ледь торкнувся – пелюстки, мов птахи, злетіли і впали додолу. І заплакав чоловік – жаль стало, самотньо... Та з маленької зеленої кульки із зубчастим гребінчиком, що лишилася на стеблі, почувся тихенький голосок: "Не плач! Я щаслива, що ти відчув красу. Через деякий час із мене розквітнуть тисячі квіток. Милуйся ними".

Нетерпляче чекав, коли знову побачить чарівну квітку, що сталася з його дружини. І от одного ранку вийшов чоловік з хати і онімів від захоплення. Сотні дивних квіток дивилися йому в очі, ніби його дружина, гарна і ніжна, добра й привітна. Та ледве дмухнув вітрець, квіти розсипали пелюстки і зникло чарівне видиво... Зникло, мов молода вродливиця, якою не встигли на милуватися....